

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/18/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116010014
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Janka Klčová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2116010014.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Janky Klčovej a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Rastislava Kresla, v trestnej veci obžalovaného B. M., nar. XX.XX. XXXX, pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava, č. k. 7T/2/2016-141 zo dňa 30.05.2017, na verejnom zasadnutí konanom dňa 20.09.2018 v Trnave, takto:

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovaného B. M., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Trnava, č. k. 7T/2/2016-141 zo dňa 30.05.2017 bol obžalovaný B. M. uznaný vinným z prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe,

že

dňa 02.04.2015 v čase o 12:35 hod v E. na ul. I. č. XX, nezisteným spôsobom bez použitia násillia otvoril vstupné dvere do chodby bytového domu, vyšiel na 7. poschodie, kde si kľučkou otvoril neuzamknuté dvere bytu B. Y., V. C. a následne vnikol dnu, prešiel okolo obývacej izby, kde sa v tom čase udržiaval B. Y., prešiel cez kuchyňu do spálne, odkiaľ z peňaženky, voľne položenej na posteli, odcudzil finančnú hotovosť vo výške 130 eur a následne z bytu odišiel preč, teda neoprávnene vnikol do obydlia iného, čím sa dopustil spáchania prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona.

Za tento skutok okresný súd obžalovanému uložil podľa § 212 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m), písm. h), § 38 ods. 2, ods. 4 a § 42 ods. 1 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 16 mesiacov a zároveň podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona okresný súd obžalovaného zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákon okresný súd zároveň obžalovanému zrušil výrok o treste uložený skorším rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 30T/109/2015 zo dňa 01.10.2015, právoplatným dňa 17.10.2015 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Pezinok, sp. zn. 2T/138/2014 zo dňa 09.02.2016, právoplatným dňa 09.02.2016, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 141-144.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že dňa 04.01.2016 podala prokurátorka Okresnej prokuratúry Trnava na Okresný súd Trnava obžalobu sp. zn. 2Pv/258/15/2207 na obvineného B. M. pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona na skutkovom základe tak, ako je uvedené v obžalobe.

Okresný súd na základe vykonaných dôkazov dospel k jednoznačnému záveru, že obžalovaný B. M. sa dopustil trestného činu, ktorý mu obžaloba kladie za vinu. Svojim konaním všetky zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona.

Okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie prečítaním výpovede obžalovaného B. M. z prípravného konania v zmysle § 258 ods. 4 Trestného poriadku, výsluchom svedkyne Mgr. C. Q., prečítaním výpovede svedka - poškodeného B. Y. z prípravného konania v zmysle § 263 ods. 3 písm. a) Trestného poriadku, prečítaním výpovedí svedkýň V. C. a B. L. podľa § 263 ods. 2 Trestného poriadku, oboznámením sa s listinnými dôkazmi, a to zápisnicou o konfrontácii, zápisnicami o rekognícií, správami a posudkami na obžalovaného, výpisom z katastra nehnuteľností, trestným rozkazom Okresného súdu Trnava pod sp. zn. OT/206/2013 zo dňa 26.10.2013, spisovým materiálom Okresného súdu Trnava pod sp. zn. 30T/109/2015, rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 30T/109/2015 zo dňa 01.10.2015, výpisom z ústrednej evidencie priestupkov, odpisom z registra trestov na obžalovaného, ako aj ostatným obsahom spisového materiálu.

Obžalovaný na hlavnom pojednávaní nariadenom dňa 30.05.2017 po prednesení obžaloby a zákonom poučení urobil v zmysle § 257 ods. 1 Trestného poriadku vyhlásenie, že je nevinný zo spáchania skutku a následne odmietol vypovedať, preto okresný súd v zmysle § 258 ods. 4 Trestného poriadku prečítal výpoveď obžalovaného z prípravného konania. Obžalovaný v prípravnom konaní spáchanie predmetného skutku poprel, nakoľko sa v tom čase nachádzal v Českej republike v meste C. spolu so svedkyňou B. L., ktorá to vie potvrdiť. Nevedel si vysvetliť, ako je možné, že ho poškodený B. Y. spoznal.

Svedok - poškodený B. Y., ktorého výpoveď z prípravného konania súd prečítal v zmysle § 263 ods. 3 písm. a) Trestného poriadku, uviedol, že v čase spáchania skutku bol doma v obývačke, pozeral televíziu, sestra s ktorou býval (V. C.) odišla kúpiť cigarety. Keď sestra opustila byt, vnikol do bytu muž približne 23-24 ročný, oblečený v blede sivom komplete, vošiel do izby kde ho pristihol poškodený, ktorý sa ho opýtal, čo tam hľadá. Obžalovaný neodpovedal, pokračoval v prehľadávaní kabelky, vytiahol z nej peniaze a odišiel preč, kedy sa stretol so sestrou poškodeného V. C., a utekal po schodoch smerom von z bytového domu. Poškodený pri rekognícií osoby vo fotoalbe opakovane označil obžalovaného B. M., ako osobu, ktorá bola v čase spáchania skutku uňho v byte. Pri konfrontácii medzi obžalovaným a poškodeným poškodený jednoznačne potvrdil obsah svojej výpovede o popise podozrivej osoby, bol si istý že v osobe obžalovaného vidí tú istú osobu, ktorá mala v daný deň vniknúť do bytu.

Svedkyňa V. C. uviedla, že v daný deň išla von z bytu, ktorý nezamkla, pri vychádzaní z bytového domu tento muž vchádzal do domu. Vonku sa zdržala asi 5 minút, keď sa vracala domov pri vystupovaní z výťahu pred bytom tento muž vychádzal z ich bytu. Na hlave mal kapucňu, do tváre mu nevidela. Poškodený jej popísal čo sa v byte udialo, po kontrole peňaženky zistila, že jej zmizla suma 130 eur. Iné veci z bytu neboli odcudzené. Pri rekognícií osoby svedkyňa nevedela s určitosťou uviesť osobu, ktorú videla, preto neoznačila žiadnu osobu.

Svedkyňa Mgr. C. Q., ako majiteľka nehnuteľnosti, skutok popísala rovnako ako jej matka, svedkyňa V. C.. Následne bola so svedkyňou podať trestné oznámenie.

Svedkyňa B. L. vo výpovedi z prípravného konania uviedla, že obžalovaného pozná iba z videnia, nie je s ním v žiadnom vzťahu. Nebola s ním v čase spáchania skutku v Českej republike, nevedela uviesť prečo obžalovaný tvrdil, že s ním bola v Českej republike, nie je to pravda. V tom čase bola tehotná doma.

Okresný súd po zhodnotení vyššie uvedených dôkazov a to jednotlivo, ako i vo vzájomných súvislostiach prijal záver, že skutok uvedený v obžalobe sa stal a spáchal ho obžalovaný B. M.. Obrana obžalovaného bola vykonaným dokazovaním v celom rozsahu vyvrátená jednak výpoveďou svedkyne B. L., ktorá poprela akúkoľvek spojitosť s obžalovaným ako i to, že v čase spáchania skutku boli spolu navštíviť jej rodinu v Českej republike, a v neposlednom rade aj výpoveďou svedka - poškodeného B. Y., ktorý skutok podrobne popísal, osobu obžalovaného pri rekognícií opakovane označil ako páchatela.

Pri určení druhu trestu ako i výmery trestu okresný súd vychádzal z toho, že obžalovaný má v priestupkovom registri viacero záznamov. Z odpisu registra trestov vyplýva, že obžalovaný bol doposiaľ 10 krát súdne trestaný prevažne pre majetkovú trestnú činnosť. Okresný súd po zohľadnení závažnosti

činu, spôsobu jeho spáchania a jeho následku, pohnútky, poľahčujúcich ako i priťažujúcich okolností a osoby obžalovaného, jeho pomery a možnosť nápravy uložil obžalovanému po nezistení žiadnej poľahčujúcej a dvoch priťažujúcich okolností (podľa § 37 písm. h/, písm. m/ Trestného zákona, nakoľko spáchal viac trestných činov a už bol za trestný čin odsúdený) podľa § 212 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 4, § 42 ods. 1 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 16 mesiacov, za súčasného zrušenia výroku o treste uložený skorším rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 30T/109/2015 zo dňa 01.10.2015, právoplatným dňa 17.10.2015 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Pezinok, sp. zn. 2T/138/2014 zo dňa 09.02.2016, právoplatným dňa 09.02.2016, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

Takýto trest okresný súd považoval za primeraný, zákonný a spravodlivý.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie obžalovaný (č.l. 148), následne doplnené ustanovenou obhajkyňou JUDr. Veronikou Štrbovou (č.l. 167). Obžalovaný podal odvolanie čo do výroku o vine ako i výroku o treste.

Obžalovaný považuje výrok o vine ako i výrok o trestne napadnutého rozsudku za nesprávny a nedôvodný. Zotrúva na svojom tvrdení, že skutok ktorý sa mu kladie za vinu nespáchal. Opätovne uviedol, že v čase spáchania skutku sa nachádzal v Českej republike. Domnieva sa, že poškodený B. Y. mohol jeho osobu označiť za páchatel'a z toho dôvodu, že mu mohla byť jeho tvár povedomá, nakoľko zvykol navštevovať svoju sestru, ktorá bývala v tom istom bytovom dome. Poukazuje na to, že poškodený mal v tom čase zdravotné problémy. Poukazuje tiež na skutočnosť, že poškodený je jedinou osobou, ktorá ho označila za páchatel'a, pričom však pri opise uviedol iné vonkajšie črty ako má obžalovaný. Tvrdenia poškodeného nie sú podľa názoru obžalovaného ničím podložené, ide o tvrdenie proti tvrdeniu. Má za to, že v konaní sa orgány činné v trestnom konaní ako i súd nevysporiadali so všetkými skutočnosťami, ktoré by bez akýchkoľvek pochybností preukazovali, že skutok spáchal práve obžalovaný. Okresný súd mal podľa jeho názoru postupovať v súlade so zásadou „in dubio pro reo“, a obžalovaného spod obžaloby oslobodiť.

Vzhľadom na skutočnosti uvedené obžalovaným v odvolaní tento navrhuje, aby odvolací súd rozhodol tak, že ho spod obžaloby oslobodí.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie dňa 20.09.2018 za prítomnosti obžalovaného, náhradnej obhajkyne obžalovaného a prokurátorky krajskej prokuratúry v Trnave. Obhajkyňa obžalovaného predniesla, že v celom rozsahu zotrúva na písomných dôvodov odvolania. Poukázala na jediné usvedčujúcu výpoveď, na ktorej bol založený výrok o vine, pričom nebola bližšie preverovaná obrana obžalovaného, čo je v zmysle judikatúry EŠLP neprípustné. Obžalovaný nie je povinný sa usvedčovať a preukazovať svoju nevinu. Navrhla napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu prejednal a rozhodol.

Obžalovaný uviedol, že trvá na prednese obhajkyne, k veci nechcel uviesť viac.

Prokurátorka Krajskej prokuratúry v Trnave navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť, napadnutý rozsudok považovala za správny a zákonný.

Po udelení posledného slova sa obžalovaný k veci nevyjadril.

V zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku, event. napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Po splnení prieskumnej povinnosti v rozsahu § 317 Trestného poriadku odvolací súd zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Odvolačný súd konštatuje, že okresný súd v záujme náležitého zistenia skutkového stavu veci vykonal všetky dôkazy, ktoré mal k dispozícii, a to pri uplatnení všetkých základných zásad, ktoré trestný proces upravujú. V odôvodnení napadnutého rozsudku jasne, zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za dokázané, o ktoré skutočnosti svoje tvrdenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov. Záverečný názor okresného súdu na prejednávajúcu vec, keď obžalovaného uznal za vinného zo spáchania skutku pre ktorý bola podaná obžaloba a závisle na tom uložil trest, je dostatočne presvedčivý, opodstatnený z hľadiska vecnej správnosti a zároveň zákonný a spravodlivý. Okresný súd napadnutý rozsudok odôvodnil v súlade s ust. § 168 Trestného poriadku a odvolací súd sa bez výhrad s týmto odôvodnením stotožňuje a odkazuje naň. Preto sa na skonštatovanie správnosti žiada odvolacím súdom uviesť nasledovné:

Pokiaľ ide o odvolaním napadnutý výrok o vine, obžalovaný správnosť tohto výroku namietal spochybnením vierohodnosti výpovede poškodeného (t.č. už nebohého) B. Y.. Opakovane uviedol, že v čase spáchania skutku sa nachádzal v Českej republike. Tieto skutočnosti mali podľa jeho názoru odôvodňovať postup súdu, ktorým ho mal v zmysle zásady „in dubio pro reo“ oslobodiť spod obžaloby, nakoľko nebolo možné bez akýchkoľvek pochybností ustáliť, že skutok spáchal obžalovaný. Obrana obžalovaného spočívala tiež v spochybnení postupu súdu, v rámci ktorého nedostatočne vyhodnotil dôkazy svedčiace v jeho prospech.

Obhajkyňa obžalovaného na verejnom zasadnutí taktiež poukázala na jediné usvedčujúcu výpoveď, a to výpoveď poškodeného B. Y., na ktorej bol založený výrok o vine, pričom nebola bližšie preverovaná obrana obžalovaného.

S uvedenými námietkami sa odvolací súd nemôže stotožniť. Je síce pravdou, že v konaní ako jedinou usvedčujúcou výpoveďou bola výpoveď poškodeného B. Y., ktorý v čase spáchania skutku pristihol obžalovaného priamo pri čine v byte, avšak pozornosti obžalovaného zrejme ušlo, že táto výpoveď bola v konaní podopretá i ďalšími dôkazmi a to vykonanou rekogníciou, počas ktorej poškodený B. Y. opakovane opoznal a označil obžalovaného ako osobu, ktorá v čase spáchania skutku bola v jeho byte, tiež konfrontáciou medzi obžalovaným a poškodeným v rámci ktorej poškodený taktiež jednoznačne označil obžalovaného ako páchatela skutku, tiež výpoveďou svedkyne V. C., ktorá sa zhodovala s výpoveďou poškodeného a napokon výpoveďou B. L., ktorá priamo vyvrátila obhajobu obžalovaného.

V súvislosti s odvolacími námietkami poukazujúcimi na jediné usvedčujúcu výpoveď odvolací súd poukazuje na to, že v prípade, ak má slúžiť výpoveď svedka ako jediný dôkaz preukazujúci vinu obžalovaného, bez ďalších podporných dôkazov musí byť tento dôkazný prostriedok jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý, vierohodný a zároveň nesmie byť inými dôkazmi spochybniteľný. Na preukázanie viny obžalovaného, súhrn priamych a nepriamych dôkazov musí tvoriť logickú, ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru.

Obdobný názor vyslovil i Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 2Tos/4/2009 z 26. februára 2010, podľa ktorého „...ak má byť rozhodnutie o vine založené na výpovedi len jedného svedka, priamo usvedčujúceho obžalovaného zo spáchania skutku, musia byť ostatné nepriame dôkazy tak ucelené a navzájom previazané, aby nedávali najmenšiu pochybnosť o vierohodnosti jedného usvedčujúceho dôkazu a samotný tento dôkaz musí byť preverený všetkými dostupnými prostriedkami, ktoré umožňujú Trestný poriadok.“

Výpoveď poškodeného, však vzhľadom na celý rad podporných dôkazov aj odvolací súd považuje za vierohodnú, bez akejkoľvek motivácie poškodeného krivo obviňovať obžalovaného. Zo spisu nevyplýva žiadna skutočnosť, ktorá by vierohodnosť výpovede poškodeného či už znižovala alebo spochybňovala, ako sa nesprávne domnieva obžalovaný. Výpoveď poškodeného bola od začiatku nemenná, zhodovala sa s opísaním deja ďalšími svedkami, bola logická, bez akýchkoľvek pochybností.

Bezúspešnej snahe obžalovaného spochybniť vierohodnosť tejto výpovede zdravotným stavom poškodeného, a tým (s najväčšou pravdepodobnosťou len sebe) iluzórne navodiť dojem, že schopnosť vnímania poškodeného v čase spáchania skutku bola znížená jeho chorobou, odvolací súd považuje za prejav nekritického postoja obžalovaného k vlastnému kriminálnemu správaniu. Výpoveď poškodeného

jednoznačne zodpovedala vykonaným dôkazom. Obhajoba ani pri výraznej snahe nepreukázala, že by poškodený B. Y. nevypovedal pravdu o podstatných okolnostiach. Jeho výpoveď, tak pokiaľ ide o osobu páchatel'a ako i priebeh skutku bola v súlade s výpoveďou ďalšej svedkyne V. C., ako i vykonanými dôkazmi.

O tomto závere svedčia ako už bolo uvedené vyššie i výsledky tak vykonanej rekognície, v rámci ktorej poškodený opakovane označil v predložennom fotoalbe obžalovaného B. M. ako osobu, ktorá vola v čase spáchania skutku v jeho byte ako i výsledky konfrontácie medzi obžalovaným a poškodeným, ktorý jednoznačne spoznal a označil obžalovaného ako páchatel'a.

Rekognícia i konfrontácia predstavujú zvláštne formy výsluchu obvineného alebo svedka podstatou ktorých je, aby poznávajúca osoba znova opoznala konkrétnu osobu, zviera, prípadne vec. Poznávajúca osoba tak robí na základe skutočností, ktoré sama bezprostredne vnímala svojimi zmyslami. Pokiaľ ide o rekogníciu, v danom prípade išlo o rekogníciu podľa anatomickeo-morfologických (statických) identifikačných znakov (napr. výška, postava, tvár, oči, uši, nos, vlasy, nápadné znaky, tetovanie a ďalšie). Takého opoznanie celkom určite môže byť podkladom (v spojení s inými dôkazmi) pre uznanie viny obžalovaného. Odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa zastáva názor, že výsledky rekognície a konfrontácie vyzneli jednoznačne a umožnili urobiť nepochybný výsledok o vine obžalovaného zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe, a to i napriek skutočnosti, že svedkyňa V. C. v rámci rekognície nevedela jednoznačne opoznať obžalovaného, čo bez ďalšieho nemôže svedčiť pre záver, že obžalovaný skutok nespáchal.

Ďalšou významnou skutočnosťou, ktorú obžalovaný namietal bolo, že opakovane popieral svoju prítomnosť na mieste spáchania skutku. Tak na hlavnom pojednávaní ako i v odvolaní trval na tom, že sa v čase spáchania skutku nachádzal s priateľkou v Českej republike v meste C.. Táto informácia však bola jednoznačne popretá výpoveďou svedkyne B. L. (ako označenej priateľky), ktorá v prípravnom konaní uviedla, že s obžalovaným v žiadnom vzťahu nie je a poprela, že by bola v čase spáchania skutku s obžalovaným v Českej republike v meste C.. Touto výpoveďou svedkyňa jednoznačne vyvrátila vyfabulované alibi poškodeného. I táto snaha obžalovaného vytvoriť si falošné alibi vyznela v jeho neprospech, aj keď prvotným úmyslom obžalovaného mal byť zrejme presný opak.

Odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 3Tz/72/1970, podľa ktorého „Ak obžalovaný svoju vinu popiera, je dôvod pre oslobodzujúci rozsudok podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku len vtedy, ak ostatné vykonané dôkazy k usvedčeniu obžalovaného nestačia a ďalšie dôkazy nie sú dostupné.“ Odvolací súd opätovne zdôrazňuje, že v konaní bolo dostatočne preukázané tak usvedčujúcou výpoveďou poškodeného, ako i ďalšími podpornými dôkazmi, ktoré nebolo možné abstrahovať, že skutok spáchal obžalovaný B. M., a to i napriek jeho snahe presvedčiť súd o jeho nevine.

Pokiaľ ide o osobu obžalovaného, žiada sa tu zdôrazniť, že ide o osobu s bohatou kriminálnou minulosťou a ani skutočnosť, že bol v minulosti 10 krát súdne trestaný za majetkovú trestnú činnosť, ho nevedli k náprave a vedeniu riadneho života. Práve preto je potrebné hľadiet naňho ako na tzv. špeciálneho recidivistu vo vzťahu k majetkovej trestnej činnosti, u ktorého nešlo o jednorazový exces z medzí zákona, ale o opakované porušovanie zákonných povinností. Obžalovaný sa už vo veľmi mladom veku (prvýkrát bol právoplatne odsúdený za majetkovú trestnú činnosť v roku 2002 ako 21 ročný!) a vo veľmi krátkom časovom slede opakovane dopúšťal majetkovej trestnej činnosti za súčasného požívania omamných a psychotropných látok, kedy sa opakovaným protiprávnym a bezpracným spôsobom snažil dostať k peniazom. Absentuje uňho akýkoľvek rešpekt a vôľa k dodržiavaniu všeobecne záväzných a akceptovaných pravidiel správania sa.

K námietkam obžalovaného k obsahu a rozsahu vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov a k hodnoteniu dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá jeho predstavám, keď prvostupňový súd vyhodnotil výpoveď poškodeného ako vierohodnú a na jej základe ustálil rozsah trestného činu i jeho skutkový priebeh odvolací súd dodáva:

„V trestnom konaní bezpochyby platí, že odlišné vyhodnotenie dôkazov týkajúcich sa ustálenia otázky viny zo strany všeobecného súdu oproti ich vyhodnoteniu obžalovaným nemožno považovať za porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. na spravodlivé súdne konanie.“ (mutatis mutandis napr. II. ÚS 37/01 <.).

Podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav vecí, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 odsek 12 Trestného poriadku, orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

„Proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená vo vyššie citovanom ustanovení podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav vecí, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie.“ (citované z uznesenia Najvyššieho súdu sp. zn. 1To/7/2012 z 30. januára 2013),

Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov ako interpretačné pravidlo, vyjadrená vo vyššie citovanom ustanovení § 2 < ods. 10 Trestného poriadku, v zmysle ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Rovnako do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny nepatrí právo účastníka na rozhodnutie v súlade s jeho skutkovým a právnym názorom, resp. právo na úspech v konaní. Obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny nie je ani záruka, že rozhodnutie orgánu verejnej moci bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania.

Z vyššie uvedeného odvolací súd uzatvára, že ani týmto námietkam nemožno priznať úspech.

Pokiaľ ide o napadnutý výrok o treste, odvolací súd konštatuje, že trest uložený obžalovanému za spáchaný prečin bol súdom prvého stupňa uložený v súlade so zásadami ukladania trestov podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona a súd prvého stupňa tento výrok i náležite odôvodnil. Uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 16 mesiacov nepodmienečne (za súčasného zrušenia výroku o treste uloženého skorším rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 30T/109/2015 zo dňa 01.10.2015, právoplatným dňa 17.10.2015 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Pezinok, sp. zn. 2T/138/2014 zo dňa 09.02.2016, právoplatným dňa 09.02.2016, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad) so zaradením obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu so stredným stupňom stráženia, nakoľko bol tento v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin, považuje aj odvolací súd za úmerný spáchanému skutku, teda zákonný a spravodlivý, zahŕňajúci v sebe tak prvok represie, ako aj prvky individuálnej a generálnej prevencie, odrzkadľujúci zároveň morálne odsúdenie páchatela. S poukazom na zistenie dvoch prítiažujúcich okolností podľa a po nezistení žiadnej poľahčujúcej okolnosti okresný súd správne postupoval podľa § 37 písm. h) a m) v spojení s § 38 ods. 2, ods. 4 a § 42 ods. 1 Trestného zákona.

Pre dosiahnutie účelu trestu a nápravy obžalovaného ako tzv. špeciálneho recidivistu vo vzťahu k majetkovej trestnej činnosti tak bolo nevyhnutné nariadiť výkon trestu odňatia slobody, tak ako správne učinil okresný súd. Podporne odvolací súd poukazuje i na Uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 2Urtost/3/2017 z 13. júna 2017, z ktorého vyplýva, že „Výkon trestu odňatia slobody predstavuje

ústavným poriadkom predvídaný zásah do základných ľudských práv a slobôd páchatel'a iba za predpokladu, že ide o opatrenie v demokratickej spoločnosti nevyhnutné a sledovaný cieľ (účel trestu) nemožno dosiahnuť inak.“ Odvolací súd má za to, že nápravu ako i účel trestu u tohto obžalovaného nemožno dosiahnuť inak.

Vzhľadom na vyššie uvedenú argumentáciu, odvolací súd uzatvára že v rámci odvolacieho konania bola venovaná dostatočná pozornosť všetkým podstatným odvolacím námietkam obžalovaného, ktoré však nebolo možné akceptovať v takom rozsahu, ktorý by viedol k inému rozhodnutiu vo veci než k akému dospel súd prvého stupňa. Aj podľa názoru krajského súdu, výsledky vykonaného dokazovania v danom prípade jednoznačne preukázali, že skutok uvedený v obžalobe spáchal obžalovaný, a trest uložený za spáchania tohto skutku bol primeraný a zákonný.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti krajský súd odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.